ΟΜΙΛΙΑ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ:

«*Ὁ πάσης δημιουργός τῆς κτίσεως, ὁ καιρούς καί χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός Σου…*»

(Ἀπολυτίκιον)

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Σύμφωνα μέ τόν ἑορταζόμενο σήμερα Μέγα καί Ἅγιο Βασίλειο, «ἡ ζωή μας *μοιάζει μέ ποτάμι πού κυλάει συνεχῶς καί γεμίζει μέ ἀλλεπάλληλα κύματα. Τό ἕνα μέρος τῶν ὑδάτινων ρευμάτων ἔφυγε καί χάθηκε ἤδη, ἐνῶ τώρα ἄλλο προχωρεῖ, καί κάποιο ἄλλο μόλις ἀναβλύζει ἀπό τίς πηγές, καί τό ὑπόλοιπο πρόκειται νά ἀναβλύσει. Καί ὅλοι ἐμεῖς τρέχουμε μαζί μέ τό ποτάμι πρός τήν κοινή θάλασσα τοῦ θανάτου*» (ΕΠΕ 7, 196). Ὁ φίλος του Γρηγόριος ὁ θεολόγος προσθέτει πώς *«Ὅποιος ἐμπιστεύεται καί στηρίζει τή ζωή του σέ ἐφήμερα πράγματα, πού χάνονται εὔκολα, οὐσιαστικά δίνει ἐμπιστοσύνη σ' ἕνα ποτάμι πού δέν σταματάει ποτέ»* (ΕΠΕ 9, 398). Τά ἴδια περίπου ὑποστηρίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«τά πράγματα καί τά θέματα τῆς ἐδῶ ζωῆς, εὐχάριστα καί λυπηρά, σάν ρεύματα ποταμοῦ περνοῦν σύντομα καί χάνονται* (ΕΠΕ 37, 368). Καί **οἱ τρεῖς ἱεροί Πατέρες** εἶχαν μέσα τους ἐδραιωμένη τήν πεποίθηση πώς ἡ παροῦσα πρόσκαιρη ζωή συνιστᾷ ἕνα **στάδιο προετοιμασίας γιά μιά ἄλλη ζωή**, **ἀληθινή ζωή**, ἀσύγκριτη μέ τήν παροῦσα, γιατί εἶναι ἄχρονη, ἀνενδεής, γεμάτη ἀπό τή **φωτοχυσία τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ**, καί εἶναι, πάνω ἀπό ὅλα ἀτελεύτητη. Ἰσχύει γι' αὐτή τή μέλλουσα ζωή τά ὅσα σχετικά λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, γράφοντας πρός τούς Κορινθίους. Ἀφορμώμενος σαφῶς ἀπό τόν ἑαυτό του, ἀναφέρεται σέ μιά Θεοπτία, πού εἶχε, ὅταν ἁρπάχτηκε στά ὑπερουράνια καί *«ἤκουσε ἀνέκφραστα ῥήματα, πού δέν μπορεῖ ἄνθρωπος νά τά ἐκφράσει»* (Α΄ Κορ. 12, 2-3). Εἶναι τέτοια ἡ μακαριότητα σέ αὐτό τόν ἄχρονο καί "ἄχωρο χῶρο", ὅπου τό μόνο αἴτημά μας θά μποροῦσε νά εἶναι: «*καλόν ἐστι ἡμᾶς ὧδε εἶναι*» (Ματθ. 17,4).

Τό αἴτημα τῶν τριῶν Μαθητῶν τοῦ Κυρίου τήν ὥρα τῆς Μεταμορφώσεως βασιζόταν στήν εὐτυχία καί μακαριότητα πού ἔνιωθαν ἐκείνες τίς στιγμές, ἐκείνη τήν πρόγευση Παραδείσου πάνω στό ὄρος Θαβώρ. Παράδεισος εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου καί τόν Παράδεισο ἀπολαμβάνουν οἱ Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Ἱεράρχες καί ὅλοι οἱ Ἅγιοι πού ἄφησαν τά παρόντα καί ἀναπαύονται στούς κόλπους τῶν ἁγίων Προπατόρων.

Οἱ **Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας** τονίζουν τή **δυνατότητα ἀνάτασης** καί δυνάμει συμμετοχῆς στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ **ἤδη ἀπό τήν παροῦσα ζωή**, ἐφόσον **συνεργαστοῦν ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά**. Στήν περίπτωση αὐτή παραβλέπονται ὅλα τά ξένα στοιχεῖα. Αὐτό δέν εἶναι μόνο ἀνθρώπινο κατόρθωμα, ἀλλά εἶναι κυρίως Ἄνωθεν φωτισμός καί ἐπικουρία. Ὁ Θεός δίνει τό 99% καί μόνο τό 1% ὀφείλει νά προσφέρει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλά πρέπει νά τό κάνει. Στά πρῶτα στάδια παρουσιάζονται δυσκολίες, γιατί περισσεύουν πλάι μας τά τερπνά τοῦ κόσμου καί οἱ ἄνθρωποι τοῦ περιβάλλοντος ἐναρμονίζονται μέ αὐτά. Στή συνέχεια ὅμως ἀκολουθεῖ ἡ κατάνυξη καί ἡ γλυκειά αἴσθηση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Τά δάκρυα συντριβῆς κατά τή διάρκεια τῆς προσευχῆς εἶναι ἔνδειξη ὅτι ὁ νοῦς ἑνώθηκε μέ τήν καρδιά καί ἡ προσευχή βρῆκε τό πρῶτο σκαλοπάτι τῆς ἀνάβασης πρός τόν Θεό.

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

Εἶναι θεμιτό νά χαιρόμαστε σήμερα, ὑποδεχόμενοι ἕνα καινούριο ἔτος, τό ὁποῖο θέλουμε νά εἶναι εἰρηνικό καί εὐλογημένο γιά τόν κόσμο, καί μέ πρόοδο γιά μᾶς, ἐπιτυχημένο γιά τά παιδιά καί ἐγγόνια μας. Ὡστόσο πρέπει νά σκεφτοῦμε τό σκοπό τῆς ὕπαρξης, σέ συνδυασμό μέ τή συντομία τῆς ζωῆς. Φεύγει γρήγορα ὁ χρόνος, φεύγουν συχνά ἀγαπημένα μας πρόσωπα καί κάποια στιγμή πρέπει νά ἀναρωτηθοῦμε, *τί θά γίνει μέ μᾶς;* Τούτη ἡ μέρα εἶναι ἡ πιό κατάλληλη γιά στοχασμό. Τούτη ἡ εὐλογημένη μέρα ἄς γίνει ἀφετηρία ἀνάτασης καί ἀπαρχή ἀνακαίνισης μέσα στή στοργή καί στό Μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι τό λιμάνι καί ὁ Δάσκαλός μας. Ὁ νοῦς ἄς συνδεθεῖ μέ τήν καρδιά καί ἄς δοῦμε μέσα μας. Ἄς γιορτάσουμε σεμνά, ἀκούγοντας καί τόν Ἀπόστολο Ἰάκωβο: *«Ποιά εἶναι ἡ ζωή μας; εἶναι ἀτμός, πού φαίνεται γιά λίγο καί ὕστερα ἐξαφανίζεται»* (Ἰακ. 4, 14). Εἶναι σύντομη ὁπωσδήποτε· μποροῦμε ὡστόσο καί πρέπει νά τήν κάνουμε οὐσιαστική καί καρποφόρα.

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα

Αἴσιο καί Εἰρηνικό τό Σωτήριον Ἔτος 2022

+ Ὁ Νικαίας Ἀ λ έ ξ ι ο ς